

soud k tomu poukázal, totiž s vynecháním prvních tří písmen a posledních dvou písmen. Následkem toho nelze pokládati tento podpis za firemní podpis banky A. po rozumu § 16 cit. zák. Právem proto usuzuje první soud, že prohlášení šekovníkovo není podepsáno. Když tomu tak, pak ovšem pro nedostatek řádného podpisu nenastaly podmínky pro výkon postihu proti vydateli.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu k dalšímu jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Jde o rozřešení otázky, zda lze prohlášení šekovníka na šecích považovati za podepsané, jak vyžaduje § 16 zákona ze dne 3. dubna 1906, čís. 84 ř. zák. Oba nižší soudy na tuto otázku odpověděly záporně, protože prý podpis šekovníka, banky A., v jehož předtisku firmy chyběla první tři a poslední dvě písmena, nelze pokládati za firemní podpis. V té příčině zjistil již soud první stolice při ústním jednání podle předložených prvopisů obou šeků, že první tři a poslední dvě písmena firemního znění na rubu šeků chybějí, dodává, že se to »očividně stalo tím, že razítko přesahovalo na obou koncích skrovný rozměr papíru obou šeků, zvláště po jejich šíři skrovný«. Pouhý pohled na prvopisy obou šeků, tvořících obdélníček asi 10×6 cm, přesvědčí každého, že úsudek tento je správný. O tom, kdo je šekovníkem a od koho pochází ono prohlášení na rubu šeků, nemůže býti pochybnosti. Všecky námítky, které v té příčině uváděla strana žalovaná, jest uznati za liché, neboť za těchto okolností nelze mluvit o vadnosti podpisu, která by měla v zápětí jeho neplatnost, jak to má na mysli § 105 směn. zák., poněvadž není takového rázu, by v tomto případě mohla vzniknouti pochybnost o tom, že jde o podpis šekovníka, zvláště když razítko firmy šekovníkovy potřebuje ještě doplnění podpisy dvou zástupců, proti kterým však v souzeném případě v žádném směru nebylo námitek. Podle toho jest na otázku o platnosti podpisu šekovníka na obou šecích odpověděti kladně. Oba nižší soudy, vycházejíce z opačného názoru, nezabývaly se námitkami věcnými a bylo proto oba rozsudky zrušiti.

Čís. 11089.

Třebas vyplacení věna lze žádati teprve při sňatku, není vyloučeno, by nebyla již před tím určena soudem jeho výše.

(Rozh. ze dne 17. října 1931, R I 575/31.)

Návrhu dcery proti otci na určení věna vyhověl s o u d p r v é s t o l i c e s tím, že uložil otci výplatu věna pro případ, že dojde ke sňatku. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o souhlasná rozhodnutí nižších soudů, a je proto dovolací rekurs přípustný jen z důvodů § 16 nesp. pat. Rozpor se spisy a zmatečnost stěžovatel neuplatňuje. Vývodům jeho, pokud vytýkají rozpor se zákonem, nelze přisvědčiti. Jest správné, že dcera mohla by žádati věno teprve, až se provdá. Toho názoru byl též rekursní soud ve shodě s literaturou a s dosavadní judikaturou. Avšak z toho nemůže stěžovatel pro svůj názor, že nelze před tím výši věna stanoviti, nic vyvozovati. To zejména platí o komentáři Krasnopolskiho, jehož se dovolává a v němž se praví, že nárok na věno může býti uplatňován teprve v době sňatku a že před tím nemůže býti ani žádáno jeho zajištění. To znamená, že se dříve nemůže dcera domáhati splnění tohoto nároku. Správně tedy uvedl rekursní soud, že tomu požadavku vyhověl první soud tím, že uložil otci výplatu věna pro případ, že ke sňatku dojde. I když vyplacení věna jest možné teprve v době sňatku, není vyloučeno, by před tím nebyla určena jeho výše soudem, který podle § 1221 obč. zák. jest k tomu povolán. S tím shoduje se názor vyslovený v systému Krainz-Ehrenzweigově, že před sňatkem může dcera žádati jen určení (nikoliv výplatu) věna. To také vyhovuje podstatě věci samé. Doslov § 1221 obč. zák. tomu neodporuje, nýbrž spíše nasvědčuje. Mluví se tam o žádosti snoubenců, t. j. osob, které hodlají vejíti v manželství. Jest proto také správným názor zastávaný v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 8205 sb. n. s., že se výše věna řídí podle majetkových poměrů rodičů v době, kdy byl podán návrh.

Čís. 11090.

Sudiště podle § 88, první odstavec, j. n.

Nebylo-li při objednávce vůbec zmínky o doložce o splnění, jež byla natištěna na rubu objednáčního lístku, nebylo ustanovení na lici objednáčního lístku, že objednávka podléhá obapolným dodacím podmínkám tohoto listu, s to, by upozornilo podpisatele (rolníka) na to, že na rubu, jež nepodepsal, jsou natištěny ještě nějaké smluvní podmínky (doložka splatnosti a žalovatelnosti).

(Rozh. ze dne 17. října 1931, R I 828/31.)

Na objednacím listu, na jehož základě dodala žalující firma žalovanému rolníku napajedla, bylo na lici drobným písmem natištěno: »Tato objednávka podléhá obapolným podmínkám dodacím tohoto listu.« Na rubu listu byla pod 5 poslední odstavec doložka: »Splatno a žalovatelnost v J.« Žalovaný podepsal objednáční list jen na lici. Žalobu o zaplacení kupní ceny, zadanou na okresním soudě v J., soud prvního stádu k námitce místní nepříslušnosti odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. D ů v o d y: Jelikož žalující strana se odvolala na sudiště podle § 88 první odstavec j. n., bylo rozhodnuto, zda strany toto sudiště umluvily čili nic. Žalující strana se odvolává na pod-